

N:o 57.

Ank. till Riksd. Kansli den 12 April 1876, kl. 1. e. m.

Utlåtande, angående antalet egenhändiga underskrifter å Riksgäldskontorets obligationer.

(R. A.)

Med anledning deraf att af namnteckningarne å de obligationer, hvilka för 1867 års inhemska statslån å 6,000,000 R:dr af Riksgäldskontoret utfärdats, endast en var handskrifven och de öfriga anbragta i facsimile, föreskref 1868 års Riksdag, med bifall till Stats-Utskottets hemställan i mom. 3:o af dess Utlåtande N:o 42, att obligationer, som af Riksgäldskontoret dädanefter komme att utfärdas, borde vara försedda med minst tre handskrifna namnteckningar.

I en till Stats-Utskottet vid denna riksdag afåten skrifvelse hafva Fullmäktige i Riksgäldskontoret fäst att uppmärksamheten derå att, i följd af nämnda föreskrift, exempelvis endast för den del af 1875 års lån, om hvars försäljning aftal under nämnda år träffats och för hvilken utfärdats 22,500 obligationer, erfordrats ej mindre än 67,500 egenhändiga underskrifter, hvaraf framginge, att det arbete, som af densamma föranleddes, vore långt ifrån obetydligt och, såsom det nu af Fullmäktiges väljande näppeligen torde hafva afsett; hvadan Fullmäktige ansett detsamma ej lämpligen böra påfordras, för så vidt det icke funnes för erhållande af säkerhet mot förfalskning nödigt.

I detta afseende hafva Fullmäktige erinrat, att, äfven om man skulle antaga en handskrifven namnteckning vara svårare att eftergöra än ett facsimile, två egenhändigt skrifna namnteckningar i allt fall borde lemna tillräcklig ledning för bedömande af en förevisad obligations äkthet samt att, enligt det för Riksbanken senast utfärdade reglemente, två egenhändiga namnteckningar ansetts tillfyllestgörande

i afseende å Riksbankens sedlar, äfven å den högsta valören eller 1,000 kronor. Något behof af flera egenhändiga namnunderskrifter å Riksgäldskontorets på vattenstämpladt papper tryckta obligationer, hvilka ingalunda torde vara lättare att eftergöra än banksedlar, syntes Fullmäktige ej förefinnas; och skulle någon låneöfvertagare, mot förmodan, önska flera än två egenhändiga namnteckningar å kontorets obligationer, kunde man utan fara af misstag förutsätta, att dåvarande Fullmäktige, äfven utan någon Riksdagens särskilda föreskrift, icke undandroge sig att gå en sådan önskan till mötes.

Fullmäktige hafva på grund häraf hemställt, att Stats-Utskottet behagade hos Riksdagen göra framställning derom att, med ändring i någon mån af ofvan anförda bestämmelse, Riksdagen måtte föreskrifva, att obligationer, som hädanefter komma att af Riksgäldskontoret försäljas, borde vara försedda med minst två handskrifna namnteckningar.

Utskottet hysar i fråga om obligationer å större valörer någon betänklighet vid att föreslå rubbning i de föreskrifter, Riksdagen ansett vara af omsorgen om nödig säkerhet påkallade. Det af Fullmäktige med deras framställning afsedda syftsmål kan ock i ej ringa mån vinnas äfven om deras förslag, i öfverensstämmelse med föreskrifterna om Riksbankens sedlar, begränsas till obligationer af 1,000 kronors värde, motsvarande Riksbankens högsta sedelvalör, eller derunder, på hvilka obligationer två handskrifna namnteckningar synas äfven Utskottet vara tillfyllestgörande. Utaf de omförmälda 22,500 obligationerna till 1875 års lån äro nemligen endast 7,000 utfärdade å valörer, i svenskt mynt motsvarande högre belopp än 1,000 kronor; hvaremot de återstående 15,500 obligationerna lyda å lägre valörer.

Utskottet instämmer således så till vida i Fullmäktiges förslag, att Utskottet hemställer,

att Riksdagen måtte föreskrifva, att obligationer, som af Riksgäldskontoret hädanefter komma att utfärdas å belopp, utgörande eller i svenskt mynt motsvarande ett tusen kronor eller derunder, böra vara försedda med minst två handskrifna namnteckningar; hvaremot obligationer å högre valörer fortfarande skola förses med minst tre handskrifna namnteckningar.

Stockholm den 12 April 1876.

På Stats-Utskottets vägnar:

Carl Ekman.